

IOANA TRIF

© Editura EIKON
București, Calea Giulești 333, sector 6
cod poștal 060269, România

Difuzare / distribuție carte: tel/fax: 021 348 14 74
mobil: 0733 131 145, 0728 084 802
e-mail: difuzare@edituraeikon.ro

Redacția: tel: 021 348 14 74
mobil: 0728 084 802, 0733 131 145
e-mail: contact@edituraeikon.ro
web: www.edituraeikon.ro

Editura Eikon este acreditată de Consiliul Național al
Cercetării Științifice din Învățământul Superior (CNCSIS)

Descrierea CIP este disponibilă la Biblioteca Națională a României

ISBN: 978-606-49-0146-0

Tehnoredactor: Mihaiță Stroe

Coperta I: pictură de Flaminia Luca

Editor: Valentin Ajder

*Omul a uitat
că trebuie să moară*

EIKON
București, 2019

contractul nostru de închiriere a planetei și când se poate schimba totul, într-un fel mai crud, mai direct și mai grav pentru specia noastră. Nu luăm în considerare ideea unei răzbunări directe, considerând că este imposibil. Dar ce știm noi despre imposibil?

Să ne oprim măcar o clipă, să ne calmăm, să ne bucurăm de lucrurile noastre mici. Și toate acestea să le facem pentru că, vrem sau nu vrem, trebuie să murim. Iar condițiile morții noastre nu depind de noi, dar sunt atâtea alte lucruri care depind de noi. Propun să avem grijă de ființele și de lucrurile care depind de noi.

Cuprins

Cuvânt înainte	5
Lupii	9
Amintiri cu ploaie și cimitire.....	19
Lumea noastră de fiecare zi	27
Doamna cu lesa	32
Festinul copacilor.....	40
O lume fără mașini.....	48
Singur pe lume	53
Roata se întoarce.....	57
În dragoste și în război	64
Liniștea.....	74
Abatorul Sorții	82
Vânătoarea regilor.....	94
Tributul păinii	103
Moroii	113
Abandonul.....	123
Capcana sorții.....	129
Primăvara	136
Joaca de-a satul	139
Sacrificiul	145
Orbii.....	150
Liniștea martorului.....	153
Echilibrul	156
Gunoaiele pământului	161

O moarte ca jurământ.....	165
Urâții Pământului.....	170
Respect pentru oameni și cărți	
Răzbunarea lui Negru	175
Am acceptat moartea.....	179
Sunt liberă	185
Irina.....	188
Lumea Nouă.....	191
Acasă	193
Nota autorului	197

Lupii

„Doamne cât de frig era! Și cum cădea ninsoarea fără niciun pic de milă. Zăpada scârțâia sub picioare, iar lumea era amorțită de frig. Fiecare încerca pe cât posibil să stea în casă, la căldură, liniște și pace.

Ea era însărcinată și deja i se vedea bine burtica. Copilul se mișca și dădea din picioare. Nu știa el prea multe. Li se pusese în minte că trebuie să ajungă la țară, să fie alături de cei dragi de anul nou.

Dar vremea de afară nu era bună deloc. Cu toate asta, ea nu voia nicicum să renunțe. El era cel îngrijorat, ea avea lumea la picioare. Își purta copilul în pântece și nimic nu părea s-o atingă.

El îi tot spunea că ar fi bine să rămână acasă, dar ea era deja pregătită de plecare. Nu înțelegea de unde vine atâtă îngrijorare, nici măcar nu era atât de frig afară! Ce putea el să facă? Trebuia să fie de acord cu ea.

S-au urcat în tren și au pornit spre ținuturile albe. La oraș era altceva, chiar și cu zăpadă. Oamenilor de la sat nu le era aşa de teamă de natură și înțelegeau că lucrurile nu sunt mereu aşa cum dictează ei.

În tren era plăcut și cald. El i se părea ceva extraordinar. Parcă dintr-o dată avea alți ochi, vedea altfel lucrurile. Toate erau mai strălucitoare, mai frumoase. Ea trebuia să vadă pentru doi.

Iarna era atât de frumoasă și de neînteleasă! Îi plăcuse încă de când era copil. Era o mare admiratoare a minuniției albe. I se părea că totul era atât de elegant și de regal. Și-o imagina mereu pe crăiasa iernii coborând de

pe tronul ei de gheăță. Gândurile o făceau să zâmbească iar peisajul o fermeca. Își luase o carte să citească, dar nu era în stare să-și ia ochii de pe geam. Se temea să rateze chiar și o bucătică mică de peisaj.

Trenul se deplasase fără probleme o bucată bună, însă începuse să înainteze tot mai greu. Zăpada grea de pe şine era o problemă tot mai dificil de rezolvat. Trenul se opri în mica gară a unui sat.

— De aici nu putem merge mai departe, pentru că riscăm să rămânem înzăpezită, vă rog să coborăți!

— Dar mai sunt opt-sprezece kilometri până la satul unde trebuie să ajungem, spuse ea mirată.

Hotărârea era deja luată. Nu meargătea mai departe și gata. Coborâră resemnați în mica gară de piatră. Lui îi venea să pufăie, pentru că-i spusese doar să stea acasă. Îi spusese că este periculos. Cine pleacă în miez de iarnă, cu ditai burta, pe frigul ăsta năprasnic să se plimbe prin munți?

Dar acum era târziu, trebuiea doar să se adapteze. Puteau să meargă la o mătușă, până a doua zi și să se gândească ce e de făcut. Dacă ar fi fost după el, dis-de-dimineață, s-ar fi urcat în tren și s-ar fi dus acasă.

Dar nu avea nicio șansă. Ea era veselă nevoie mare. Și se părea că nici copilul nu ținea cu el, că tot dădea din picioare și își făcea mama să chicotească. Nu, nici măcar soarta nu ținea cu el. Cât fuseseră puși la masă de mătușă lui – de fapt, fusese soția unui unchi de-al său care murise de Tânăr – venise un văr de-al lui, care mergea de dimineață în direcția potrivită. De unde urma să fie lăsați, mai erau în jur de cinci kilometri.

— Dacă chiar e nevoie, mergem pe jos!

Pe el îl apucaseră năbădăile la gândul că va trebui să străbată cinci kilometri prin zăpadă, cu soția însărcinată. Nu se gândeau la nimic, era pur și simplu gata să facă orice. Nu puteau să-o supere. Până la urmă, se luară la povestiri cu mătușa, care era dornică tare de musafiri. Avea toate bunătățile din lume pe acolo și le înșirase ca-ntr-o paradă a gusturilor.

Biata femeie se plăcuse probabil, să că făcea de mâncare. Și avea talent. Se lingea amândoi pe bot de numă, numă. El încerca să se mai controleze, că nu era frumos să bagă în tine ca-n spitalul de urgență. Dar ea nu avea nicio reținere. Mâncă tot ce i se punea pe masă. Iar mătușii îi sclipeau ochii, de multă vreme locuia doar cu bătrâna ei mamă.

Se căsătorise din dragoste, povestea ea, dar soarta se arătase crudă. O acceptase și nu se afundase în borcanul cu tristețe. Dar nu-i mai trebuia să-o ia de la capăt. Era căsătorită pe vecie, acceptase să meargă după soțul ei când va veni vremea. Bătrâna se ținea bine de tot și, cel mai important, era citovă la cap. Era puțin ciudată, dar asta nu i se trăgea de la bătrânețe, săa fusese mereu. Așa le spunea mătușa. Ce bătrân nu este ciudat?

— Mama a trăit aici toată viața ei. Tata a plecat la război și ea s-a dus să-l conducă. Când s-a întors acasă, a aflat că fratele meu plecase și el la război. De partea cealaltă. Era un băiat bun, dar tare căpos, spunea mama. La ceva timp după asta și-a dat seama că era însărcinată. Niciunul nu a mai venit acasă. Se spune că pe aici, prin trecătorile noastre, umblă morții liberi.

— Nu se spune, chiar umblă. Eu i-am văzut. Suflete condamnate și fără pace, ce-ți imaginezi tu, tată și fiu care

luptă unul împotriva altuia și care sfârșesc te miri unde își mai găsesc vreodată pacea? Și ca ei, mulți alții!

Bătrâna îi luase pe toți prin surprindere. Ca și cum își calculase foarte bine pașii și venise așa pe vârfuri, să șocheze cu poveștile ei din alte lumi. Vorbea despre morți ca despre oricare altfel de oameni și chiar despre morții ei. Înțelesese altfel durerea și suferința.

Nu știai ce vîrstă are. Era un personaj coborât dintr-un tablou, fără început și fără sfârșit. Fără vîrstă. Îmbrăcată în haine frumos țesute și cusute de mâna, cu șosete de lână în picioare, era testamentul unei lumi care nu mai exista.

— Mamă, nu știu dacă îi mai ții minte tu...

— Îi țin. Dumnezeu nu mă iartă ca să-mi dea uitarea, mă pedepsește să-mi aduc aminte tot.

Fața ei nu spunea nimic, era goală. Nici tristă, dar nici veselă, doar... goală. Scoase o butelcă cu vin negru ca sângele și își turnă un pahar. Îi turnă și ei un pahar, dar ea puse mâna instinctiv pe pântecul umflat și făcu semn din cap că nu-i trebuie. Pe ceilalți doi nici nu-i băgă în seamă.

— Bea, fată, un pahar. Va înzdrăveni pruncul pe vremurile astea, în locurile astea.

Se gândi la sfaturile doctorului, care îi spusese că un pahar de vin din când în când nu era sfârșitul lumii. Nu trebuia să exagereze, atât. Așa că acceptă tacit paharul. Nu mai văzuse un vin ca acela. Avea densitatea uleiului și culoarea sângei lui, vișiniu închis, spre negru. Iar gustul era desăvârșit, simțea cum i se colorează buzele.

— Am băut căte un pahar de vin din ăsta în fiecare zi. Strugurii sunt ai mei, de aici din curte. Soi vechi și mandru, care se face chiar dacă nimeni nu-i dă o sansă. Este secretul meu. Bărbatu-miu a plantat-o cu mâinile

lui și, cât a fost pe aici, s-a îngrijit de ea, de numă. Când trebuie să rodească, el vine pe aici și o mângâie, și cântă. De aia este așa.

Nu era nici nebună, nici bătrâna, era extraordinară. Iar Tânăra era foarte curioasă să audă poveștile. Zicea că-i văzuse, deci, pe acești morți? Dar cum putea să deschidă un astfel de subiect, cum putea să întrebe așa ceva? O lăsă baltă.

Li se dădu o cameră mică și primitoare în care să se odihnească. Îi rămăsese gândul la vinul acela. Niciodată nu mai băuse așa ceva. Și se gândeau la el, bărbatul casei, mort pe front, care venea și își mângâia via. Dar asta înseamnă că nu se poate odihni. Oare chiar îl putea vedea?

Era cazul să se odihnească, avea picioarele umflate, de simțea că-i crapă papucii. Sarcina era deja mare iar ea era micuță și slăbuță. Trebuia să stea mai mult întinsă și cu picioarele ridicate, mai puțin pe șezute, așa îi tot spunea medicul, asta e datoria lui, să tot spună mereu și mereu aceleași lucruri.

Ar fi vrut să discute cu bărbatul ei despre ceea ce auziseră de la bătrâna, dar el era ancorat în realitate și nu avea chef să discute astfel de subiecte. Chiar îl irita teribil de tare. Ar fi putut să profite de faptul că el se dădea peste cap să nu o supere, dar nu era deloc amuzant să discuți ceva așa de important cu cineva care nu înțelege.

Îl iubea tare mult și îi plăcea viața lor. Dar el era interesat doar de lumea palpabilă. Totul era despre aici și acum, despre demonstrat și atins. Nu înțelegea că deasupra lor se întindea un alt univers, dedesubt altul, după colț altul și tot așa. Banii, serviciul, pătuțul, lucrurile, datoriile. Ancorarea în realitate. Câteodată îl ura pentru că era orb, altădată era geloasă.

El deja sforța ușor, când ei îi zburau de departe gândurile. Îl privea gândindu-se dacă i-ar răspunde în cazul în care i-ar vorbi. Ar reacționa? Ce simți, cum simți, ce și cum înțelegi? Credea, sigur că o credea. Copilul dormea liniștit în pântecele ei.

Se trezi brusc, agitată și transpirată toată. Era 3:33. Copilul dădea din picioare ca nebunul. În vis, pădurea era albă ca un tablou pictat. Se vedea din când în când ochi, dar dispărreau repede. Se auzea ceva, un amalgam de vorbe și de respirații. Cineva plângea, altcineva se văita. Durerea se simtea în atmosferă, iar ea o respira. Avea mâna mereu pe copilul care se agita în ea.

Ceva nu era bine, o durea sufletul, nu altceva! Neîmpăcare, trădere, nebunie, durere, singurătate, groază, nesiguranță. Le auzea pe toate. Pădurea încerca să le ofere tuturor o mângâiere, dar ei se zvârcoleau nefericiți pe vecie.

Se culca înapoi după ce copilul se liniști. Scârțâitul casei o călca pe nervi, avea senzația că umblă cineva peste tot.

„Morții umblă pe aici nestingheriți”, tot auzea în mintea ei.

Dimineață, se simtea uimitor de odihnă pentru noaptea pe care-o avusese. El dormise neîntors, nu avea nici idee despre ce se întâmplase. După micul dejun ieși cu vărul lui afară, să dea zăpada de pe mașină, să poată pleca.

— Ai dormit bine?, întrebă mătușa foarte amabilă.

— Da, da. Am visat multe bazaconii, dar suntem bine.

— Ai grija, copilă, morții pot fi tare urâcioși și nimic nu-i stârnește mai tare ca o viață pe cale să înceapă.

— Mamă, nu o speria! Bătrâna apăruse din neant, cu pași ca de căprioară. Și avea ani mulți, dar câți?

— Nu, nu mătușă, vreau să aud.

— Pădurea?

— Poftim?

— Pădurea, ai visat pădurea?

— Ăăh, da.

— Și morții?

— Da.

Mătușa tăcea, cu spatele lipit de sobă, dar nu părea surprinsă de nimic. Ar fi vrut doar să evite discuția, dar în rest, nimic.

— Viața cea nouă din tine. Sunt geloși, sunt plini de durere și suferință. Eu știu. Am fost și eu gravidă și singură. Prima oară cu băiatul am visat câte ceva, dar nici nu am băgat de seamă. Mă trezeam noaptea și dădea el din picioare, dar nu m-am gândit. Știam de la mama și de la bunica ce se petreceea pe aici, dar eram tare, tare Tânără și nu prea credeam. Nu am băgat de seamă. Retraia fiecare moment și își punea mâna pe pântece, aşa, din reflex, în căutarea pruncului care nu mai era acolo.

— Dar când am fost gravidă cu ea, a fost rău de tot. Și ta-su și fra-su erau înnebuniți de gelozie și de durere. Și se schimonoseau în toate felurile, nu voiau să mă lase în pace. Eu nu le port pică. I-am iertat și le tot spuneam că sunt iertați.

Dintr-o dată se trezi făcându-și cruce, aşa, din senin.

— Am fost la popa să le facă slujbă. Cine știe pe unde sunt, că acasă nu au mai venit niciodată, să-i îngrop, să-i plâng și să-i împac. De aia sunt pe aici, cutreieră. Și popa se tot roagă pentru ei, dar nu reușim să-i liniștim. Când m-oi duce și eu după ei, dar aşa cum trebuie, am să mă

țiu de capul lor să se liniștească și am să reușesc. Dar până atunci trebuie să fim prudenți. Să ai de grijă pe unde umbli și ce faci. Pot fi răi până la capăt.

Acum era rândul ei să-și facă cruce. Nu de teamă, că nu-i era, dar de milă. Pentru ei, pentru toți.

— Pe mine au vrut să mă omoare. Au venit peste mine în pădure, când eram aproape să nasc și au făcut tot posibilul să nu mai vin acasă.

— V-au atacat?

— Da, m-au atacat. Voiau să mergem la ei. Atunci, pe loc. Amândouă. Dar eu sunt mamă și știu un lucru: morții cu morții și viii cu viii, când ne-o sună ceasul, atunci.

— Păi și cum ați scăpat?

— Lupii, puiule, lupii. La morți le e frică de lupi! Iar ei m-au protejat.

Avea să rămână cu gândul mult timp la ceea ce auzise. Nu mai avea poftă să plece, nici să se chefuiască, nici nimic. Ei îi plăcea așa, cu lume multă, să se dichisească, să-și potrivească cerceii. Se jucau, erau assortați, erau pedanți. Și acum toate rudele lui erau la sat, la socrii ei. Iar ea avea ceva în plus cu care să se laude. O mândrețe de burtă.

Dar îi trecuse. Voia să stea acolo, cu bătrâna, să mă-nânce numai bunătăți și să nu se fandosească s-o întrebe o mulțime de lucruri. Îi păruse așa de rău, când se urcă în mașină, că-i venea să plângă. Nică nu fusese atentă la drum, i se părea că abia plecaseră și deja trebuia să coboare.

Vremea se mai liniștise, parcă și gerul se mai domolise. El era bucuros de asta și se gândeau că până la urmă reușeau să facă cinci kilometri, fără probleme și fără grabă. Poate chiar le-ar fi plăcut plimbarea.

Ea era cu gândurile departe, dar mergea sprintenă. Își tot trecea prin minte conversația cu bătrâna. Știa că trebuie să se întoarcă la ea. Drumul părea pustiu și uitat de lume.

— Cred că până la urmă ne prinde bine să fim doar noi, cu noi, nu crezi? Mă simt mai apropiat de voi, așa, în plină natură!

Dar ea știa că nu erau singuri. Din când în când, îi auzea șușotind pe lângă ea, le auzea bocetele. O urau! Bătrâna avusese dreptate. O urau pentru că purta în ea viață, iar lor asta le lipsea cu desăvârșire. Copilașul începușe să se agite în ea. Bătea și bătea cu picioarele. Și el presimțea adevărul. Dar ea trebuia să tacă, nu putea să spună așa ceva. Oricum, nu ar fi crezut-o și numai s-ar fi îngrijorat.

Zâmbea fals, cu o teamă de nedescris în suflet. Tot își punea mâna pe pântece, ca și cum ar fi dorit să verifice dacă burta mai era acolo. Doar știa bine că este, copilul lovea puternic. Își dorea o fată și aproape putea deja să vadă. Superbă și curajoasă. Mergeau mai departe.

Dintr-o dată, el se opri și îi făcu semn să tacă. Se gândi că l-a judecat greșit în tot acest timp și că vedea și auzea, la fel ca ea, la fel ca bătrâna.

— Auzi?

Auzea, sigur că auzea, dar îi era teamă să spună cu voce tare.

— Lupii! Sunt pe aproape! Deja ne urmăresc de ceva timp, dar nu am vrut să te sperii

— Lupii... da, îi aud.

Dintr-o dată i se făcu mai bine. Lupii mergeau din urma ei, o protejau pe ea și viața din pântecele ei. Lupii! Altfel se apucase de mers! Și de câte ori începeau să se

vaite și să se plângă, lupii urlau și îi acopereau. Apoi se făcea liniște.

Pe nerăsuflare, ajunseră în fața porții. Erau în siguranță. Socrul ei ieșise la poartă să-i bage în casă. Tăcu și ascultă zgomotele din depărtare.

— Lupii v-au urmărit până aici. E bine că ați scăpat!

Tată și fiu se îmbrățișară și se duseră grăbiti spre casă, spre neamuri, povești și mâncare. Ea se întoarse spre pădure, ochii se vedea. Așa cum îi visase.

— Da, lupii ne-au condus până aici. Slavă lor!

Își puse mâna pe pântecul care răspundeau.

— Lupoaică mea.”

Era povestea preferată a mamei. Mi-o spunea aproape în fiecare seară, iar eu mă delectam cu ea mereu. Știam fiecare cuvânt, fiecare pauză. Știam totul despre povestea mea, despre cum lupii mă protejaseră.

Nu trebuia să uit asta niciodată, așa îmi spunea. Orice s-ar întâmpla, ei vor fi lângă mine.

Amintiri cu ploaie și cimitire

Scriu rândurile acestea cu emoție și cu teamă. Nu am derulat niciodată întreaga poveste în mintea mea. Ai milioane de trăiri pe zi și nu prea te așezi să le pui la locul lor, să le discuți cu tine însuți, să le perii. Nu există timp, poate. Poate nu are rost. Cert este că noi, oamenii, luăm timpul ca pe un adevăr universal valabil.

Cine pe lumea asta se gândește la el? Cine se gândește că nu avem niciun fel de răspuns la marile întrebări ale existenței? Cine se gândește că un singur element al vieții noastre, dacă se mișcă, sau se cutremură, poate întoarce un univers? Nimeni. Nici eu nu mă gândeam. Viața mea își urma cursul ei obișnuit. Timpul trecea conform definiției sale, pe care tot omul, în înțelepciunea lui, a inventat-o. Rutina, viața de zi cu zi, așa zisa normalitate, obligațiile, datoriile, nebuniile, erau lumea noastră, a tuturor. Esența vieții. Locul nostru pe pământ.

Astfel de întrebări, astfel de subiecte și discuții erau de domeniul trecutului pentru specia umană. Eram obsedată de carieră, de obligațiile societății, de *dead line*-uri și multe altele. Timpul era cel care mă strângea de gât mereu. Nu era suficient niciodată. Mai mult, mai mult, mereu mai mult.

Se spunea că cea mai mare parte din resursele lumii erau în poesia unui număr foarte mic de oameni. De acolo discrepanța între cei bogăți și cei săraci. Marea discrepanță. Nu cei săraci erau greu de săturat, ci bogății.

Era revoltător, nedrept și trist. Mă surprindeam câteodată plângând singură în casă din cauza asta.